

Sant Singh v. The State of Punjab (Koshal, J.)

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ।

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏ. ਡੀ. ਕੋਸ਼ਲ ਜੇ. ਜੇ.

ਸੰਤ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1967 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 759।

14 ਸਤੰਬਰ 1970 ਈ.

1860 ਦਾ XLV) — ਧਾਰਾ 302 — ਸਜ਼ਾ — ਹੱਤਿਆ ਭਾਵੇਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ — ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ — ਕੀ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ — ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ — ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ — ਕਦੋਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਥੇ ਕਤਲ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੌਰੀ ਕਾਰਨ ਰਹੱਸ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। (ਪ੍ਰ?ਰਾ 14 ਅਤੇ 19)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਸੈਟੀਨੇ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

(ਪ੍ਰ?ਰਾ 1.9)

i

22 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਐਚ ਅਰਪਰਸ਼ਦ ਅਤੇ ਇਜ਼ ਕੇ ਅਰੇਵਾਲ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

PS M ANN, ਇੱਕ Dvocate for a Dvocate -G ENERAL, P UNJAB, ਜਵਾਬ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਕੋਸ਼ਲ, ਜੇ.-ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਮਰ 4 ਜਾਂ 5 ਸਾਲ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਥਾਣਾ ਭੁਲੱਥ ਵਿਖੇ 55 ਸਾਲਾ ਪਿੰਡ ਪੰਡੋਰੀ ਰਾਜਪੂਤਾਨ ਵਾਸੀ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ / , ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋਏ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ।

(2) ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 22 ਜੁਲਾਈ 1967 ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ

ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

1967 ਦਾ ਨੰਬਰ 759 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 1967 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੰ: 1083 ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਤ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(3) The1 ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਵੰਸ਼) 1 ਸਾਰਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

ਮੈਂ ~
ਐਸ ਐਨੀ ਸਿੰਘ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ
(ਅਪੀਲਕਰਤਾ)

ਮੈਂ
ਆਈ
ਸੁਰਤ ਸਿੰਘ (\W. 3)
ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ
(ਮ੍ਰਿਤਕ:)

(4) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ।

ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਉਸਦੇ ਭਤੀਜੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

(5) ਪਿੰਡ ਪੰਡੋਰੀ ਰਾਜਪੂਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਸਾਈਟ ਦਾ ਰਕਬਾ ਇੱਕ ਕਨਾਲ ਸੀ ਜਦੋਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਿਰਫ 15 ਮਰਲੇ ਸੀ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ 13 ਅਪਰੈਲ 1967 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਿੰਦਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਹੀ।

(6) ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ 1967 ਨੂੰ, ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 3) ਦੁਪਹਿਰ 12.30 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਖੂਹ 'ਤੇ ਸੀ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿੰਜਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੁਪਹਿਰ 2.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਖੂਹ 'ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਕਤ ਪਿੰਡ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਵਸਨੀਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਿਊ. 4) ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਚਾਰਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਆ ਗਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੂਹ ਤੋਂ 100 ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ਆ ਰਹੇ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਚੀਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਖੂਹ ਵੱਲ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ

ਲਗਭਗ 40 ਜਾਂ 50 ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ, 'ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੂੜੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਸਕੇ- ਕਟਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 2. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕਾਫੀ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਰੱਲਾ ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (PW 5) ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਘ (PW 6) ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਅਰਥਾਤ, ਕਮੀਜ਼ P.3 ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਪਜ਼ਾਮਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.4 ਅਤੇ ਪਗੜੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.5, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਸੀ।

(7) ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 5) ਅਤੇ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 6) ਦੀ ਕਸਟੌਡੀ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 3) ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਭੁਲੱਥ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਮ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 3) ਫਿਰ ਥਾਣਾ ਭੁਲੱਥ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਏ. (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 10) ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਪੁੱਜੇ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਕਪੂਰਥਲਾ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਸਬ- ਇੰਸਪੈਕਟਰ © ਅਲਵੰਤ ਸਿੰਘ (ਪ. 11) ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਜਾਂਚ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮਾ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 5) ਅਤੇ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ 'ਚ ਲੈ ਲਿਆ। (PW 6)। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਚੂਰਾ ਕਟਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਬਲੈਡ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਏਓਏਟੈਟ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲੈ ਲਿਆ।

(8) ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਡਾ. ਆਰ.ਐਸ. ਬੇਦੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੁਆਰਾ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12.15 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ 4 ਚੀਰੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖਮ, 2 ਘਬਰਾਹਟ, 2 ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖਮ, ਇੱਕ ਚੀਰੇ ਵਾਲੇ ਜ਼ਖਮ ਸਨ। ਜ਼ਖਮ ਅਤੇ ਸੱਟ. ਚੀਰੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਖੱਬੇ ਕੰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੋਪੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਅਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਜਿਉਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਬਹੁਤੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਨ. ਮੌਤ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਹੋਈ ਸੀ।

(9) ਉਸੇ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਮੱਧ 'ਤੇ J"X ½" ਦੇ ਮਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚਮੜੀ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖਮ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਸੱਟ ਕਰੀਬ 24 ਘੰਟੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ।

(10) ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਛਾਫ ਕਟਰ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਗਏ ਬਲੇਡ 'ਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪੀ. 3 ਤੋਂ ਪੀ. 5 ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਧੱਬੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 11 ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 3) ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 4) ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਉਹੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ

(ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਗਵਾਹ ਦੇ ਕਥਿਤ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿੰਦਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਹੇ।

(11) ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਅੱਖੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 6), ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸਿਓਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਿਰਫ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਟੈਂਡਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੇ ਰੌਲੇ-ਰੋਪੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਦੁਆਰਾ ਫੜੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਪਾਇਆ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਨੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਹਿਨੇ ਗਏ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਧਰਤੀ, ਤੂੜੀ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਲੇਡ, ਸਾਰੇ। ਉਪਰੋਕਤ, ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।

(12) ਜਦੋਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸੰਘਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਸੰਸਕਰਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

“ਇਹ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਹੈ। ਮੇਰੇ **spn** ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਖੂਹ ਸਾਂਝਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝਗੜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ **ਕਲੰਕ ਸੀ**। ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ 12 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਖੂਹ 'ਤੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਮੈਂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫੌਲਬ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰੀਬ **ਇੱਕ** ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਝ

ਦੇ ਬਾਅਦ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਝੂਠੇ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋਗਲੇਪਣ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। .. ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ. ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਝੂਠੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਮਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(13) ਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਜ ਮਦਿਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਵੀਕਾਰਿਤ ਰਿਹਾ, ^ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਾਰੇ ਉਸ (ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ) 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ. ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, ਖੁਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਵਿਚਕਾਰ ਸਿੰਚਾਈ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੁਝ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੇ ਸਬੰਧ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੁਹਿਰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। . ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਭਰਨ ਵਾਲਾ ਇਰਾਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਵਾਪਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਬਲੇਡ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਪਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਚੂਰਾ-ਕਟਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੁਪਹਿਰ 2.30 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ 12.00 ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ, ਬਲਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਪੀ. 3 ਤੋਂ ਪੀ. 5, ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਗਲਤ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਮੰਨ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(14) ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਿੱਖ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਫੌਰੀ ਮੰਤਵ ਲਈ. ਅਪਰਾਧ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੰਸਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਰਹੱਸ ਵਿਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਗੁਜ਼ਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਕਤਲ ਦੇ.

(15) ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲ ਲਾਂਚ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਬੱਚਾ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਲੱਥ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 3) ਹਸਪਤਾਲ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ

ਬਾਅਦ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਆਪਣੇ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ.ਏ. ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਾਫੀ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਕੀਮਤੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ, ਲਟਕਦੇ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਅੱਖਰੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿੰਘ (PW 4) ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਗਵਾਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਪੀਸਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਕੁਹਾੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪ. 3) ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਿਊ. 4) ਦੇ ਨਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲੰਬੜਦਾਰ (ਪ. 5) ਅਤੇ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਿਊ. 6) ਦੁਆਰਾ ਉਭਾਰਿਆ ਗਿਆ .snot bv ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਇਸ - ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਈਹ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਬਿਆਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਡੈਡੀ ਨੰ. ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੱਕ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 3) ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਝੂਠੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਾਉਂਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

(16) **ਦੋ ਧੌਬਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਬਲੇਡ ਨੂੰ ਵੀ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।** ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ. ਇਹ **ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਣ** ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਰਹਿਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ **ਵਿਦਵਾਨ** ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਸਪਤਾਲ **ਲਿਜਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਦਸਤਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ F. 5** ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ **ਲਈ . ਪਗੜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 5** 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੇ ਦਾਗ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੰਕੇਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹ **ਅਸਲ** ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ।

(17) **ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਆਰ.ਬੀ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਠੱਗੀ ਨੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।** ਉਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ **ਜਾਇਜ਼** ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਰਤਕ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ **ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ** ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਰਚਾ ਅਧੀਨ ਤਿੰਨ **ਗਵਾਹਾਂ** ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ **ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (# ਡਬਲਯੂ. 3)** ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ **ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਡੀਪੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।** ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਇਹ **sb ਹੈ, ਤਾਂ** ਅਖੌਤੀ ਸੁਧਾਰ ਸਿਰਫ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਹ **ਬਿਲਕੁਲ** ਉਸੇ ਲਈ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਉਚਿਤ ਇਰਾਦੇ **ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ** ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ

ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਅਪੀਲ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਤੀਜਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ a3 , ਉਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਲਈ ਕਾਫੀ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। AIY ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕੇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ । Tfcif ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮ ਦੇ ਅਸਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ , ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

14 (18) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਚਾਅ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦੋਨਜ਼ਰ ਝੂਠਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (PW 3) ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ (PW 4) ਅਤੇ ਲੰਬੇਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (PW 5) ਵਰਗੇ ਆਜ਼ਾਦ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖੁਦ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਰਾਦਾ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਨੇ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕੇਸ. ਅਸਲ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

(19) ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਵਾਕ ਦਾ. ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਿਰਫ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਾਰਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ; enhanced ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ . ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਜਬੂਰ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ (ਬੈਦ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (1) ਏਪੀਡੀ ਸ਼ਿਵਾਜੀਰਾਓ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2))। ਆਓ ਵਿਚਾਰੀਏ, ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ। ਕਤਲ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੱਟ , ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਾਰਨ ਹਨ .ਜਾਇਜ਼ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਜੋੜਿਆ । ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮੰਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਜਿੰਨਾ ਬੇਰਹਿਮ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਫੌਰੀ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ।

- (1) ਏਆਈਆਰ 1955 ਐਸਸੀ 778
- (2) 1969 CAR 11-SC

i

ਦੁਖਾਂਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਨ ਰੀ ਸਕੱਪਾ ਸ਼ੈਟੀ (3), ਪ੍ਰਮੋਦ ਚੰਦਰ ਦੇਵ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (4) ਅਤੇ ਇਨ ਰੇ ਦੇਸਿੰਘ ਨਾਦਰ (5) (20) ਇਨ ਰੀ ਸਕੱਪਾ ਸ਼ੈਟੀ (3) (ਸੁਪਰਾ) ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਿਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਡੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬੈਠ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਖਤੀ ਨਾਲ ਵੱਢ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ 20 ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਗਲਪਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਵਾਰਦਾਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕਮਰਾ ਤੋੜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸਗੋਂ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਆਏ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਅਤੇ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ, ਕੋਮਲ, ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

"ਜਦੋਂ ਵਾਕ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਨੋਰਥ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜੋ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਵੇਗ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਮਲਾ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਸੀ, ਪਰ ਸਹੀ ਸਜ਼ਾ ਜੀਵਨ ਲਈ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟੇਸ਼ਨ

ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

15

ਕਿਪਗ, ਜੇ., ਜਿਸ ਕੋਲ ਨੈਨਾਲਾ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸ਼ਾਸਕਾਂ (Kishore) ਵਿਚਕਾਰ ਓਪੀਨੀਅਨ ਦੇ ਅੰਤਰ ਬਾਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ: -

“ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ-ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹਾਂ।”

(21) ਪ੍ਰੋਮੋਡ ਚੰਦਰ ਦੇਵ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (4) i (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ

(3) 'ਏ. ਮੈਂ ; ਆਰ TT941 Mad7326.

(4) ਏਆਈਆਰ 1952 ਤ੍ਰਿਪੁਰਾ 7.

(5) ਏਆਈਆਰ 1960 ਮੈਡ. 533.

*

ਜ਼ਰਮ ਲਈ ਉਚਿਤ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਮਨੋਰਥ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ।

(22) ਇਨ ਰੀ ਦੇਸਿੰਘ ਨਦਰ (5) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ 15 ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸੌਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਸੌ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸੌ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੁਲਜ਼ਮ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਅਰੁਵਾਲ (ਭਾਰੇ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰ) ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ 23 ਚੀਰੇ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮ ਗਰਦਨ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, 4" ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅੰਤੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੰਤਨਾਰਾਇਣਨ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ, ਜੇ., ਸਹਿਮਤੀ, ਸੇਨ ਟੈਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ :

“ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਜਾਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਲੜਕੀ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਲਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆ ਬੈਠਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਗਲ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਉਮਰ ਸਿਰਫ 23 ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਚ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ ਦੀ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।”

(23) ਇਨ ਰੀ ਸਕੱਪਾ ਸ਼ੈਟੀ (3) ਅਤੇ ਇਨ ਰੇ ਦੇਸਿੰਘ ਨਾਦਰ (5) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿਚਲੇ ਤੱਥ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧ ਭਾਵੇਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਡਦੇ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਦੁਬਾਰਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਬੱਚੇ ਨੇ ਇੱਕ ਡੰਡਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਹੁੰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਖਮੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੌਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀਆਂ ਅਤਿਅੰਤ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਤਲ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ * ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਦਸ਼ੇ ਦੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਿਤ ਜੋਖਮ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਮੌਕੇ ਮਿਲੇ।

(24) ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ

ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

(25) ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਨੂੰ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ 1967 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਉਸਨੂੰ 8 ਦਸੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ, 2 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਲ ਵਾਲੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ *ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗਿਆਨ ਸੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6)* ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, 29 ਮਈ, 1970 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਸੀ।

(26) ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1967 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 759 ਜਾਂ 1967 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1083 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

(6) ਸੀ.ਆਰ. ਦੁਬਾਰਾ. 1967 ਦੇ ਨੰਬਰ 766 ਨੇ 29 ਮਈ, 1970 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ